

Fluidernas postulat

dikter

Susanne Nybacka

Nästan inget är mer än allt hittills

bädden är en eka
i skingrat virke av våg och sel
i taket skuggor leka
med det tända ljusets varma spel

durken är min madrass
jag är klädd i ingenting av siden
gungar mellan höga pass
där vägg är berg och natten långt förliden

vore här åror, föll de
som tunna slingor av löv från träden
vore här armar, höll de
mig, min armhet, en nek av säden

sången från natt
vaggar den flyfarne mot nya dagar
och ett vunnet skratt
formas ur tillitens enkla lagar

jag kränger min eka
doppar fötter mot golvets kalla mån
att fortsätta tveka
är att lämna ut sin rätt till någons lån

En vacker dag i garderoben

han inledde med att fråga
om hon kunde dansa

jag har en grundläggande blindhet
i båda mina fötter, svarade hon

han kopplade sina händer
kring hennes handleder
höll rörelserna nära golvet
och alla ord höll han osagda

där han gick
kunde hon se
en skönskrift utan versaler

jag läser innantill, sade hon
stammar och snubblar
ett bibliotek av drömmar och fabler

han höll sina ord låga
sin arm kring hennes midja
hon bar morse
i pulsen och i vetskapen att falla

Fraktalen

ord med speciella värden
cellbyggnad för mönstergirig
kvinna gående på avsats
ett bifall och omöjligt tidsslirig

en arm vänd åt väster
den andra sträckt mot öst
famlande efter en plats
ljudlös nog för hennes röst

ord med speciella fästen
spridda brott och frakturer
kvinna bärande på kraft
resurs ur psykets fissurer

finns inga felfriheter
inga mål att viddlöst strosa
balans av att allt ha haft
därur verklighetens prosa

talen som fraktar sig
mellan din mun och hennes
är den vidgande värld
sig omkring rymden spännes

ord med speciella
människor som hon saknar
bygger stig längs den färd
där det är tänkt att hon vaknar

Under en herres brätte, en skugga

på alla fyra
ligger sjön och vräker sig
in över ömtåliga strandlinjer
mättade fåror av sand
blandade med tålamod
stannar snö som bara sol kan dyrka

här ligger en omvänd
och tänker sig längre bort
än någonsin förr och mera
tänker att ljusets hastighet
saktat in, väntar in
vilar sig i molnets höga kyrka

för så lite glömska
krävs det för att minnas
allt väsentligt
allt av ett uns utav värde
för att bråkdelen av ett flöde
runnet ur en ljuskälla

inuti vindslaget
blå skyars lekfullhet ilar
finner sig ett leende
hos den omvända och här
bara här och kanske överallt
mods den bräckligt starke gälla

Närmare himlen

som skator, uppflugna
vippande på hustaken
satt vi och betraktade astrar
och levande charader

gatsten klädda i solsken
skuggar mossan
som växer där emellan

gående gator, förstulna
som blicken från naken
höres grus som knastrar
av sulornas tirader

vi är alla barn av årstider
pulsarer in och ut
i varandra och härdelse

blommor i palett
gråvide utan livsmod
husväggar som svalnat
ja, säger du, vi ser nog

det är tid att lägga avstånd
till sorgen, käraste, vi skrattar
alldeles för sällan

när ett under har skett
som ett hjärtslag i stenstod
när vekheten falnat
då är det natten som drog

kom nu, sitt här med mig
betrakta mossan som växer
i steget av någons färdelse